

[A. O. D. Petersen.]

af De samvirkende Husmandsforeninger i vedkommende Landsdel. Det er muligt, at det er den bedste Form for disse Udvalg, men jeg vil dog henlede Ministerens Opmærksomhed paa, om man ikke hellere skulde lade Medlemmerne, i Stedet for af de to Organisationer, Husmandsforeningerne og Landboforeningerne, vælges af Aamtsraadene. Jeg tror, de vil være nok saa uafhængige, om de blev valgt af Aamtsraadet, som hvis de vælges af de paagældende Organisationer. Jeg vil gerne spørge: Skal dette Udvalg, som her foreslaas nedsat, være lønnet? Og skal de lønnes ved faste Lønninger eller ved Diæter?

I § 5 er udformet Bestemmelse om, at der skal være et Tilsyn, for hvilket Landbrugsministeren fastsætter de nærmere Regler. Her vil jeg gerne spørge, hvem dette Tilsyn skal bestaa af. Jeg vil ogsaa gerne spørge, om det er nye eller gamle Embedsmænd, denne Opgave skal overdrages, og hvorledes Tilsynet skal lønnes, idet jeg mener, at det ogsaa er nødvendigt at gøre sig klart, om man her indfører et stigende Antal Tjenestemænd, eller man ikke gør det. I den Bevægelse, som vi er inde i, hvor Tjenestemandslønningerne skal nedbringes til det mindst mulige, maa det ved alle nye Loves Fremsættelse gælde om at have Opmærksomheden henvendt paa, at man ikke indfører et yderligere Tjenestemandsskema til Oppebærelse af nye Lønninger.

Ogsaa denne Lovs Betydning overfor Landbrugskrisen er der vist Grund til at sætte et Spørgsmaalstegn ved. Det allerbedste Bevis herfor er i Virkeligheden den højtærede Ministers eget Lovforslag. Hvad er det nemlig for en Mistillid, den højtærede Minister viser det Udvalg, han har ladet nedsætte? Dette Udvalg foreslaar, at der skal stilles 30 Mill. Kr. til Raadighed for Driftslaaneforeninger. Den højtærede Minister har ikke større Tiltro til denne Foranstaltning, end at han forringer Summen med 80 pCt. Dette saglige Udvalg, som i Ro har siddet og drøftet, hvad der nu kunde gøres overfor den tiltagende, farlige Landbrugskrise, foreslaar 30 Mill. Kr. som det Beløb, der maaske kan indhentes Gavn af at stille til Raadighed, men den højtærede Minister reducerer Beløbet med 80 pCt. ned til 6 Mill. Kr. Det synes jeg er en overmaade stor Mistillidserklæring at give det nedsatte sagskyndige Udvalg. Men jeg er slet ikke saa sikker paa, at Ministeren ikke her ser rigtigt. Jeg er slet ikke saa sikker paa, at der, ved at man stiller disse Driftslaan til Raadighed for Driftslaaneforeningerne, vil ske andet,

end at det Kapitalforbrug, som i Øjeblikket sker i det danske Landbrug, vil fortsættes en lille Tid endnu. Det, der sker nu, er jo netop dette, at det danske Landbrug producerer med feberagtig Energi og i stadig stigende Mængder sender sine Varer ud over Grænserne, men i stadig ringere Grad faar Penge for disse Varer. Hvad nytter det, at man stiller Penge til Raadighed for Landbrugsproduktionen i nogle faa Aar, saa længe Forholdene er saaledes? Derfor beder jeg den højtærede Landbrugsminister og det høje Ministerium have Opmærksomheden henvendt paa det, der foraarsager Krisen, paa at borttage Aarsagen i Stedet for at stille Midler til Raadighed, saaledes at Udviklingen kan fortsættes nogle faa Aar endnu.

Jeg vil yderligere gerne sige, at den Forholdsregel, at disse Driftslaaneforeningers Medlemmer skal være solidarisk ansvarlige, vil ikke fremme Virkningen af Loven. Den vil ikke fremme det Formaal, som man her tilsigter: at saa mange som muligt skal komme i Besiddelse af Laan for at klare sig over en vanskelig Tid. Jeg er overbevist om, at den Mand, som sidder nogenlunde godt inden Døre, vil have store Betæneligheder ved at melde sig ind i en saadan Driftslaaneforening, og jeg er overbevist om, at de, der i Forvejen er insolvente, vil melde sig i stort Tal. Jeg vil vove at paastaa, at det vilde blive en vanskelig Opgave for en saadan Bestyrelse at skulle sigte dem, der melder sig til Optagelse, og afgøre, hvem der kunde komme med, og hvem der ikke kunde. Betydningen af en saadan Lov vilde derfor efter min Mening blive ret ringe. Det er et Lovforslag, som vel kan synes at være noget, men ikke er det i Virkeligheden, fordi den Solidaritet, som maa være Betingelsen, ikke kan være til Stede overfor de forskelligeartede økonomiske Forhold, der er til Stede indenfor Landbrugserhvervet. Vi kender jo udmærket godt disse Driftslaaneforeninger — ganske vist under et andet Navn — fra 90erne, nemlig de gamle Forskudsforeninger, men den Gang var Forholdet et ganske andet, thi naar Landmændene den Gang trængte til Driftsmidler efter Landbrugskrisen i 80erne og Begyndelsen af 90erne, var det for at styrke Produktionen i den nye Produktionsfase, som var indtraadt. Her er imidlertid ikke Tale om nogen ny Fase i Produktionen, tværtimod, den højtærede Landbrugsminister foreslaar jo, at vi skal fortsætte den Produktion, vi har i Øjeblikket, i endnu stærkere Grad end hidtil.